

*Aztán a temetőlátogatások
mentén emlékezni.
Úgy vágni a virágot, mint a régiek,
akiknek a nevét talán,
rokoni szálaikat már régóta nem.
Ezt ismételve hétvégente, amíg
népmesebőssé száradnak mindannyian.
És kitagadni, aki nem tanulta meg:
meghalni nálunk csak vasárnap szokás.*

Makk Ász

*Haza az, ami a markomban is elfér
(Isten jobb tenyerembe tetovált)
két nagy folyónknak a belföldi szakaszát),
de nálam most Dunát rekeszt a kártya...:*

*a januári hó itt nem úgy olvad el,
mint a bérceken túl. Nálunk csak rohad,
és nem jut szállás a többi évszakoknak.
Lapátolom a maradéknapokat.*

*Ez meg az ország legszéle. A városé.
Távolban erdő. Amit látsz: a házunk.
Előtte az elfagyott eperfa persze,
nemzedékek óta meséket gyártunk*

*róla görcsösen, míg van kit elsiratni:
apróbajszú, hangyaszorgalmú ősök,
kikről nem érdekel, félek mindent tudni.
„Elég, ha saját jövőmmel törődöm.”*

*A választól tátongó ház mégsem ereszt.
Tudtommal kocsmának épült, Makk Ásznak
hívták. Alatta légópince. Búvóhely
annak, akire éppen orvadásznak.*

*Évek múltán már atombunkerként szolgált,
és hozott igazolást egy bácsi a
Tanácstól. Sokáig nem változott semmi,
csak rohadt a fa alatt egy Dacia.*

*Nekem mindezt elkártyázni vagy leírni
van csak módszerem. Fanyalgok a múltra,
bisz itt egy perc alatt minden megdicsőül
vagy összeomlik. Holnap pedig újra.*

*Igazi legény tizenkilencre is kér
lapot. Itt minden anyóka megviselt:
a Makk Ászon egy ország cipel rőzsét,
még erre a képre is Svájc adott bitelt.*

SZÓCS PETRA

Pihenő

*Egy másik Kőrösi Csoma Sándor voltam,
meguntam a keleti túrát,
nem akartam szótárt szerkeszteni,
sem testemet sanyargatni tibeti zárdákban.
Hiába tanultam tizenhárom élő és holt nyelvet,
az idő nálam sem drágább, mint másoknál.*

*Ottmaradtam egy oroszországi kollégiumban.
Mikor kipakoltam köpenyemet és könyveimet
a sárga vaságyra, még nem szóltam a társaimnak,
de tudtam: bennem már nincs meg az emlékek Ázsiája.*

*Este krumplilevest kaptam fatányérba,
betakartam magam mindenféle prémmel,
ültem az ablakban, és néztem a havat.*

Leningrádi kollégium

*A pókok, ha orosz szobatársaim véréből falatoztak,
szabálytalan, rücskös hálót szőttek.
A háború elnyűtte az idegeket:
egyszer mondtam egy rossz ázsiai viccet,
és székekkel támadtak rám,
utána egymást átkarolva zokogtak a földön.
Nem azért hidegültek el tőlem,
mert nedves hajgubacsokat tapasztottam a falra.
A folyosó végében egy pár szeretkezett mindig,*